

Dels militars i manifestos espanyolistes

written by Redacció Unilateral | 11 de desembre de 2020

Les Forces armades com a institució de l'Estat espanyol és una cúpula a mantenir. Sabem que, segons la Constitució del 1978, és l'organització encarregada de defensar la sobirania, la integritat territorial i la independència d'Espanya. Ho sabem.

Segons una frase de Tàcit sobre el poder i la política, que és molt gràfica: "El poder aconseguit per mitjans culpables mai s'exercirà en bons propòsits". La tan anomenada i recorreguda Transició ja sabem que no va ser tal i que fou un pacte entre un dictador i un monarca, posat a dit i que no va ser votat pel poble. Així doncs, no és d'estranyar que la situació sempre s'encalli i topi amb obstacles, fossilitzats i perpetuats des d'aleshores i moltíssim, abans i tot. Per tant, al marge de les lleis orgàniques derivades de la mateixa llei suprema, tant el 'forat legislatiu' com la doctrina que se'n deriva rau en un CGPJ i una estructura on sempre hi ha hagut els mateixos, amb les mateixes idees i que no es tallen per demostrar la seva **autoritat**, la que la Constitució els atorga.

És a dir, la **llibertat d'expressió** hauria de permetre manifestar-se lliurement pel que fa a la política igual que sobre qualsevol altre tema: diuen que cal **neutralitat**; doncs, neutralitat no és el que manifesten ni exerceixen igual que tampoc la igualtat de tothom vers la llei. Qui? Tant el govern espanyol com el seu exèrcit.

Per una banda, la neutralitat. Si es pot acceptar que com va passar el 2018 (i altres vegades abans), que un miler de militars espanyols van signar un manifest franquista sobre la voluntat de moure les restes del dictador del Valle de los Caídos, per què no acceptar que es fes un manifest posteriorment, signat –amb menys participació– per militars de

caràcter antifranquista i democràtic. Només cal tenir en compte els testimonis de membres de l'exèrcit que han estat assetjats, expulsats i represaliats per aquest motiu. A partir d'aquest punt, sorgeix una dicotomia: **és estrany que un militar no sigui franquista?** El fet de donar per suposat cert ideari afí a la dictadura i imposició és lògic: el fet de donar per suposat que qui sempre ha governat o ha estat al darrere del govern i de tots els poders de l'Estat pensin així ja és aberrant i escandalós de per si. Els manifestos contra el govern socialista –i ara de la mà dels Comuns– no haurien de donar-se, ni per part de militars retirats ja que sempre ho fan **en la condició de** militars o exmilitars –no a títol personal. Les converses al xat, la carta al rei, les concentracions públiques de sectors de la ultradreta que s'han fet públiques la darrera setmana, a més de ser sortides de to i atemptats contra l'educació i respecte per la humanitat, no només es quedaran aquí sinó que cal interpretar-los com una línia vermella. També cal entendre com una **advertència** les posades en escena de la Guàrdia civil, registres inesperats i intimidatoris i tracte vexatori de joves independentistes només pel fet de ser-ho: cap represàlia, no se'ls donarà importància i així, punt i seguit.

Aquests manifestos no deixen d'evidenciar que hi ha qui vehicula les seves idees i hi està alineat liderant els puntuals de l'estat repressor. VOX els representa: no deixen de pensar igual que el PP, C's i PSOE que ho tolera (i qui es posiciona a favor de la monarquia o del poble?); però van més enllà i diuen el que els altres pensen. Només cal veure com aquest 'partit' és **legitimat mediàticament** exercint com a part acusadora en processos com els dels presos polítics catalans. Representen per ells, en certa manera, una amenaça pel seu posicionament a la dreta del tot. I res a comparar amb els missatges de Tamara Carrasco que hi explicava el que s'havia dit en una reunió sobre la possibilitat d'una vaga general i altres accions de protesta, com ara envoltar l'estació de Sants! 0 el fet d'estar en una manifestació pública

autoritzada...

Qui és 'colpista'? Què són 'delictes d'odi'? La **projecció** és un mecanisme de defensa pel qual el subjecte atribueix a altres persones les pròpies virtuts o defectes, fins i tot les seves carències; en aquest cas, és emprat descaradament per desacreditar i manipular l'opinió pública o 'blanquejar' la seva imatge. I, anant una mica més enllà: per què neguen l'evidència? De què se n'haurien d'avergonyir? Potser ho neguen perquè són així i volen donar una altra imatge.

També té a veure amb la pancarta del president Torra, les escoltes telefòniques il·legals i el tema de les piulades a les xarxes socials ve de lluny, recordem també el 2017 com el jurista [Hèctor López Bofill](#) escriptor, traductor i professor de Dret Constitucional a la Pompeu Fabra acusat de tres presumptes delictes d'opinió: injúries contra l'autoritat, amenaces a un col·lectiu professional i amenaces als drets fonamentals, pels quals va haver d'anar a declarar a l'Audiència Nacional i etcètera. Vaja, tal com va dir durant el confinament el guàrdia civil en una roda de premsa que restarà a l'oblit de tots: el cos 'combat' el clima contrari al govern espanyol. Esperem que algun dia caminin cap a una altra banda.